

Arrest

nr. 319 532 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2024.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 19 februari 2024 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de commissaris-generaal haar verzoek niet-ontvankelijk omdat zij een internationale beschermingsstatus heeft in een andere EU-lidstaat. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoekster verklaarde dat zij familie heeft in België en dat zij inzake haar kinderen vreest dat zij in Spanje ontvoerd zouden worden, en zij verwees daarbij naar een incident in een treinstation in Barcelona. Verzoekster ging niet in beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van haar eerste en tweede verzoeken om internationale bescherming.

In het kader van haar huidige (derde) verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekster opnieuw naar het incident in een treinstation in Barcelona en de vrees dat haar kinderen het slachtoffer zullen worden van dieven. Ook verklaart verzoekster dat haar echtgenoot haar en de kinderen verlaten heeft, dat haar zoon autisme heeft, dat haar kinderen niet naar school kunnen en dat zij geen kinderbijslag krijgt. Verder wenst verzoekster behandeld te worden voor een gezwel in haar borst.

3. De kernvraag is of de door verzoekster in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Spanje en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekster niet langer internationale bescherming zou genieten in Spanje.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekster zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat zij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekster blijft hier echter in gebreke en brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Verzoekster haalt in voorliggend verzoekschrift aan dat zij geen verblijfsdocumenten in haar bezit heeft en dat zij al enige tijd niet in Spanje heeft verbleven. Volgens de verklaringen van verzoekster en de gegevens in het administratief dossier werd haar en haar gezin op 5 juni 2018 de beschermingsstatus toegekend in Spanje (AD CGVS (tweede VIB), blauwe map met Eurodac Marked Hit). De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Spanje heeft verlaten, dat haar verblijfsvergunning en die van haar kinderen niet langer geldig zijn en zij deze niet in haar bezit heeft, kan niet worden afgeleid dat verzoekster en haar kinderen er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen, volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster en haar kinderen niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan verzoekster toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Spanje geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekster laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Verzoekster brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij en haar kinderen, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, hun Spaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zouden kunnen verlengen of vernieuwen.

De verwijzing in voorliggend verzoekschrift naar het arrest nr. 272 124 van 29 april 2022 geveld door de Raad is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Spanje is gesteund op de informatie zoals aangebracht door verzoekster.

5. Uit de door verzoekster aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

Het komt daarbij verzoekster toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Spanje niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die haar aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

6. Verzoekster brengt in het kader van haar huidig beschermingsverzoek geen zulke concrete elementen bij. De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt het CGVS op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Verzoekster betwist in het verzoekschrift de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene landeninformatie, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekster verwijst in voorliggend verzoekschrift en in de aanvullende nota naar landeninformatie waaruit blijkt dat er moeilijkheden zijn die begunstigten van internationale bescherming ondervinden bij de toegang tot onder meer huisvesting, gezondheidszorg en arbeidsmarkt, en zij verklaart dat er zich problemen voordoen door racisme en discriminatie. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verder stelt verzoekster dat de periode van 18 maanden, waarin verzoekster na het verkrijgen van beschermingsstatus in Spanje van onderdak mag genieten, verstreken is, en dat zij en haar kinderen nood hebben aan gezondheidszorg. Echter toont verzoekster hierdoor niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of gezondheidszorg te kunnen

krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Verzoekster toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om verzoekster en haar kinderen de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van medische zorg of huisvesting, of dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de rechten waarover zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje beschikken. Verzoekster stelt in voorliggend verzoekschrift louter dat zij en haar kinderen in de toekomst nood zullen hebben aan gezondheidszorg. Nergens uit blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Spanje geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar kinderen geen toegang zouden hebben tot de medische zorg of tot huisvesting.

Daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster, als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde, dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje. Gelet op voorgaande vaststellingen, slaagt zij hier niet in.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje in voorliggend verzoekschrift en in de aanvullende nota, toont verzoekster niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Spanje de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekster zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Spanje effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt

het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP volhardt in haar verzoekschrift, legt ter zitting een aanvullende nota neer en wijst op de nieuwe elementen. Haar (ex-) echtgenoot had/heeft psychische problemen en verliet haar, vier jaren zijn verstreken. Dit betekent een bijzondere kwetsbaarheid. De kinderen, waaronder een autistisch gediagnosticeerd kind dat nood heeft aan stabiliteit, zijn ten laste van haar. Terug naar Spanje zal er teveel aan zijn voor haar autistisch kind en ze wijst op haar aanvullende nota met de laatste update inzake Spanje waar de toestand zeer problematisch is. Ze heeft geen documenten en loopt zo het risico op ernstige materiële deprivatie. Ze betwist dat ze er geen problemen zou kennen want de informatie spreekt dit tegen en ze is extra kwetsbaar want heeft er geen sociaal netwerk noch een echtgenoot, die zo belangrijk is in hun Syrische cultuur: de man regelt alles. Zo leeft ze in België bij een neef, de meer geschikte oplossing voor haar. Ze laat schoolattesten zien van haar kinderen, de ID van haar neef, geboorteaktes...”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5.2. Voor het opstellen van de beschikking van 3 september 2024 heeft de Raad bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje. In navolging hiervan hebben beide partijen verschillende landenrapporten bijgebracht inzake de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje. Bij het opstellen van de beschikking van 3 september 2024 werd met de diverse rapporten rekening gehouden.

Verzoekster concretiseert niet hoe de update van 2024 zou aantonen dat haar concrete situatie en die van haar kinderen als statushouders in Spanje gewijzigd zou zijn. Zij verwijst in het algemeen naar huisvesting, toegang tot gezondheidszorg en tewerkstelling maar doet daarmee geen afbreuk aan wat in de beschikking en in de bestreden beslissing hierover gesteld wordt.

Het AIDA-rapport update 10 juli 2024 onderzoekt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als personen met een internationale beschermingsstatus recht hebben, als wat betreft de toegang tot diezelfde voordelen. Geen van de partijen betwist dat dit de meest recente informatie is waarover kan beschikt worden. Wat dit betreft, onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om*

internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoekende partij de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Spanje, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Aldus rijst de vraag of er in Spanje sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals in de beschikking reeds werd weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het AIDA-rapport Spanje update 2024 blijkt dat vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming verkregen, een verblijfsstatus krijgen voor vijf jaar. Er zijn in de praktijk geen systematische moeilijkheden inzake het verkrijgen en de hernieuwing van deze verblijfsvergunningen (AIDA Spanje update 2024, p. 157). Reisdocumenten die hen worden afgeleverd zijn vijf jaar geldig (p. 167).

Begunstigden van internationale bescherming in Spanje beschikken over vrij verkeer binnen het Spaanse grondgebied (p. 167).

Inzake huisvesting kunnen begunstigden van internationale bescherming gedurende de eerste zes maanden nog terecht in de opvangcentra. Daarna ontvangen ze financiële steun om een woning te huren op de private huurmarkt. Om deze financiële steun te ontvangen en om integratie-activiteiten te kunnen blijven volgen, moeten ze wel effectief zes maanden in een opvangcentrum verbleven hebben, wat hinderpalen kan veroorzaken bij begunstigden die eigen middelen hadden om te huren op de private markt of die bij familie verbleven. Wanneer iemand beslist om zelfstandig te gaan wonen, doet deze in feite afstand van het bijstands- en hulpprogramma voorzien in het opvangsysteem. Inzake huisvesting zijn veel begunstigden blootgesteld aan economische kwetsbaarheid en in sommige gevallen leidt dit tot behoefte. Er zijn veel NGO's die trachten te bemiddelen tussen vluchtelingen en huiseigenaars, er is geen overheidsinstelling die dit doet. Er is sprake van discriminatie op de huurmarkt. Het algemeen gebrek aan huurwoningen en de hoge huurprijzen in sommige steden draagt niet bij tot de integratie van vluchtelingen (AIDA Spanje update 2024, p. 168). In mei 2023 werd een wet gestemd inzake het recht op wonen. Eén van de doelstellingen van deze wet is het ondersteunen van groepen die te maken krijgen met belangrijke uitdagingen inzake de toegang tot huisvesting en het bevorderen van het gebruik van sociale huisvesting (p. 169).

Toegang tot de arbeidsmarkt is niet beperkt en is volledig toegankelijk voor vluchtelingen en personen aan wie subsidiaire bescherming werd toegekend, op dezelfde wijze als voor de nationale onderdanen. Gedurende de eerste achttien maanden (als zij de eerste zes maanden verbleven in een opvangcentrum) worden statushouders op dit vlak bijgestaan. Daarna hebben zij nog steeds toegang tot werk gerelateerde integratie- en oriëntatiediensten door NGO's die gericht zijn tot migranten in het algemeen, gefinancierd door de Spaanse overheid en de EU. Deze omvatten gepersonaliseerde schema's, beroepsoriëntatie en beroepsopleiding, ondersteuning bij het opstellen van een CV enz. Dezelfde NGO's die eerst hielpen bij opvang en die een tewerkstellingsdienst hebben, blijven daarna statushouders ondersteunen die dit nodig hebben (AIDA Spanje update 2024, p. 170).

Personen die internationale bescherming genieten, kunnen in de praktijk hinderpalen ondervinden qua toegang tot de arbeidsmarkt omwille van de taal, kwalificaties en discriminatie. Er is in Spanje lange tijd een economische crisis geweest die geleid heeft tot een hoge graad van werkloosheid, zowel bij Spaanse onderdanen als bij migranten. Daarbij komt dat het verschillende bedrijven ontbreekt aan informatie over het tewerkstellen van verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen. In juli 2022 werd een wetwijziging aangenomen met als doel meer mogelijkheden te creëren voor tewerkstelling van derdelanders in Spanje. Deze hervorming brengt wel degelijk verbeteringen met zich mee maar verschillende organisaties

betreuen het beperkte doel ervan (p. 171). In het jaar 2023 zijn er verschillende initiatieven geweest van NGO's, stads- en regiobesturen en de Spaanse overheid voor de tewerkstelling en integratie van vluchtelingen (p. 172).

Inzake toegang tot onderwijs en beroepsopleidingen zijn er vooral problemen bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. In 2023 heeft het UNHCR samen met een NGO zijn project "Contigo" heropgestart dat zich richt op kinderen en jonge vluchtelingen tussen de 15 en 24 jaar oud. Het doel van dit project is het bevorderen van de integratie van statushouders en ook het bewustzijn creëren over de rol van de maatschappij en van lokale gemeenschappen (p. 173).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Ze hebben onder andere recht op werk- en werkloosheidsuitkeringen, beurzen, sociale bijstand, noodtoelagen, toelagen voor huisvesting. Het ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie is verantwoordelijk voor het voorzien van sociale bijstand. In de praktijk genieten begunstigten van internationale bescherming van alle voordelen zonder enige hinderpalen. Sociale bijstand is niet afhankelijk van verblijf in een welbepaalde plaats omdat het op nationaal niveau is georganiseerd. De bijstand kan wel desgevallend aangevuld worden met steun op gemeentelijk of regionaal niveau (p. 174).

Inzake toegang tot gezondheidszorg zijn er geen verschillen gemeld tussen de situatie van verzoekers om internationale bescherming en begunstigten van internationale bescherming (p. 174). De Spaanse wetgeving voorziet volledige toegang tot publieke gezondheidszorg. Verzoekers om internationale bescherming en dus ook begunstigten ervan hebben recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en legaal in Spanje verblijvende derdelanders. Hierbij hoort ook de toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor personen die zijn gefolterd, fysiek of psychologisch misbruikt zijn of hebben geleden onder traumatiserende omstandigheden (AIDA update 2024, p. 125).

In mei 2022 ondertekenden de organisatie CEAR en de "*Fundación Sanitas*" een overeenkomst om te voorzien in alomvattende gezondheidsondersteuning voor vluchtelingen. 75 vluchtelingen zouden mentale hulp, tandzorg en bijstand voor hun emotioneel welzijn ontvangen. Dit project werd voortgezet in 2023. Het Ministerie van Gezondheid kondigde in 2020 een wet aan voor de gelijkheid, de algemeenheid en de cohesie van het nationale gezondheidssysteem. Het voorstel werd in juni 2022 naar het parlement gestuurd en werd goedgekeurd in mei 2023. Toegang tot bijzondere behandeling en tot psychologen en psychiaters is gratis en gegarandeerd. In Spanje zijn er evenwel geen gegarandeerde structuren voor slachtoffers van ernstig geweld en misbruik, willekeurig geweld of foltering. Er zijn wel verschillende NGO's die centra of opvangplaatsen hebben voor verzoekers om internationale bescherming (of begunstigten ervan) met mentale problemen (AIDA update 2024, p. 125).

Een rapport gepubliceerd in maart 2023 benadrukte de uitdagingen waarmee verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen worden geconfronteerd in de toegang tot gezondheidszorg, voornamelijk om administratieve redenen: zo moet men ingeschreven zijn in de gemeente (p. 126).

Het UNHCR stelde een verhoogde nood vast aan hulp voor mentale gezondheidsproblemen en psychosociale ondersteuning voor verzoekers en vluchtelingen. In juni 2023 organiseerde het UNHCR in Madrid een "*protection dialogue*" over de mentale gezondheid van vluchtelingen, verzoekers om internationale bescherming en staatlozen. Na deze "*protection dialogue*" werd een referentiegroep opgericht inzake mentale gezondheid met de voornaamste betrokkenen, waaronder overheden, NGO's en organisaties bestuurd door vluchtelingen, om het UNHCR te assisteren om een strategie uit te werken, om het netwerk te versterken en om initiatieven en maatregelen te nemen om het welzijn en de mentale gezondheid van vluchtelingen te versterken (p. 126).

Inzake integratie van vluchtelingen versterkte het UNHCR de deelname van de gemeenschap en de tweerichtingscommunicatie met een geconsolideerd netwerk van organisaties geleid door vluchtelingen in Spanje. Dit netwerk bestaat uit meer dan zestig verenigingen, die elk kwartaal bijeenkomen en ondertussen *online* communiceren. Door hun capaciteit als informatie- en dienstenverstrekkers en belangenbehartigers, dragen deze organisaties aanzienlijk bij tot de inclusie en emancipatie van vluchtelingen en asielzoekers. Bovendien ondertekende het UNHCR nieuwe partnerschappen met organisaties geleid door vluchtelingen via twee subsidieovereenkomsten, ter ondersteuning van projecten die gericht zijn op het bevorderen van de inclusie van vluchtelingen en asielzoekers. Deze initiatieven zijn gericht op het verstrekken van opleiding en ondersteuning aan vluchtelingen om kritisch denken en een beter begrip van de lokale samenleving te bevorderen (AIDA update 2024, p. 174).

5.3. Aldus wordt ook met de recentste door verzoekster aangebrachte landeninformatie inzake de algemene situatie in Spanje rekening gehouden, doch deze noopt niet tot een andere beoordeling/conclusie dan die eerder in de beschikking. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster en haar kinderen

begunstigden zijn van internationale bescherming en geen verzoekers om internationale bescherming. Er is in Spanje geen sprake van zodanig structurele tekortkomingen dat deze de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bereiken, zodat het aan verzoekster zelf toekomt om individuele elementen aan te reiken die kunnen toelaten te besluiten tot een schending van voormelde bepalingen. Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje volstaat hoe dan ook niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

5.4. Ter zitting herhaalt verzoekster dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en zij nu alleen de kinderen ten laste heeft, waaronder een autistisch gediagnosticeerd kind. Zij wijst erop dat ze geen sociaal netwerk heeft noch een echtgenoot die haar bijstaat. De Raad wijst erop dat in de beschikking reeds werd ingegaan op het feit dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en dat één van haar kinderen autisme heeft. In de beschikking wordt onder punt 6 uiteengezet dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat verzoekster niet met medische stukken staat dat zij behandeld moet worden voor een gezwel in haar borst en dat uit het meest recente AIDA-verslag blijkt dat er inzake toegang tot gezondheidszorg, geen verschillen gemeld zijn tussen de situatie van verzoekers om internationale bescherming en begunstigden van internationale bescherming (p. 174). De Spaanse wetgeving voorziet volledige toegang tot publieke gezondheidszorg. Verzoekers om internationale bescherming en dus ook begunstigden ervan hebben recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en legaal in Spanje verblijvende derdelanders.

Waar verzoekster herhaalt dat ze geen documenten heeft, wordt gewezen op punt 4. van de beschikking, waarin het element van het niet langer geldig zijn van een verblijfsvergunning behandeld wordt.

De omstandigheid dat verzoekster ter zitting een aanvullende nota voorlegt met daarbij een kopie van de geboortekte van een van haar kinderen in Algerije (stuk 1), een kopie van de tijdelijke verblijfskaart van haar neef die in België is erkend als vluchteling (stuk 2) en Belgische schoolattesten van twee van haar kinderen (stuk 3), doet geen afbreuk aan het voorgaande.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET